

Arrest

nr. 107 623 van 30 juli 2013
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gelet op het arrest met nummer X van 5 juli 2013 waarbij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verworpen.

Gelet op het arrest met nummer X van 8 juli 2013 waarbij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verworpen en waarbij de vordering tot schorsing onontvankelijk wordt verklaard.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker, die verklaart op 30 mei 2007 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 31 mei 2007 een asielaanvraag in.
- 1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 februari 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.3. Bij arrest met nummer X van 8 mei 2008 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen dit arrest een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, dat bij beschikking met nummer X van 27 juni 2008 ontoelaatbaar wordt verklaard.
- 1.4. Op 21 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.5. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 24 september 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.6. Op 30 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad.
- 1.7. Verzoeker dient op 29 oktober 2008 een tweede asielaanvraag in.
- 1.8. Bij arrest met nummer X van 27 januari 2009 vernietigt de Raad de beslissing bedoeld in punt 1.6.
- 1.9. De adjunct van de commissaris-generaal neemt op 18 februari 2009, inzake de tweede asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.
- 1.10. Op 9 april 2009 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk.
- 1.11. Bij arrest met nummer 28 796 van 16 juni 2009 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen dit arrest een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. Dit beroep wordt bij beschikking nummer 4796 van 28 juli 2009 toelaatbaar verklaard, doch verworpen bij arrest met nummer X van 19 juli 2011.
- 1.12. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 16 januari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 17 oktober 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.
- 1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 28 december 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 11 januari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.
- 1.16. Verzoeker dient op 5 maart 2013 een derde asielaanvraag in.

1.17. Op 11 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [...] geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.03.2013 (2)

Overwegende dat betrokkene op 31.05.2007 voor het eerst een asielaanvraag indiende, waarbij hem op 11.02.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 26.02.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 13.05.2008 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 29.10.2008 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hem op 27.02.2009 opnieuw de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd, vanwege het CGVS; betrokkene op 13.03.2009 ook tegen deze beslissing schorsend beroep aantekende bij de RW, waar op 18.06.2009 de beslissing van het CGVS wederom bevestigd werd; betrokkene op 05.03.2013 een derde asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een verzoekschrift (met vertaling naar het Nederlands) naar voren brengt, waarbij de inwoners van Dawlatzai door het districtshoofd van Chaparhar, verzocht worden na te gaan of betrokkene een inwoner is afkomstig uit Dawlatzai en dit te bevestigen; betrokkene aan de hand van dit document wil aantonen dat hij wel degelijk afkomstig is uit het dorp Dawlatzai; hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van dergelijk document gering is, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvragen van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden dat betrokkene, voor zijn vlucht naar België, recent in Afghanistan zou verbleven hebben; er bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene daar zou gekend hebben; voornoemd documenten niet van die aard is dat het deze appreciaties kan wijzigen; uit dit document immers enkel blijkt dat betrokkene mogelijk afkomstig is uit Dawlatzai, maar niet dat betrokkene daar recent, voor zijn vlucht naar België, nog zou verbleven hebben; voornoemd document dan ook bezwaarlijk als nieuw element kan worden beschouwd; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aan toont dat betrokkene mogelijk recent een zending ontvangen zou hebben, zonder meer; betrokkene voorts stelt dat hij van zijn schoonbroer zou vernomen hebben dat de taliban nog steeds op zoek is naar hem; betrokkene dan ook vreest, net als zijn vader en schoonvader, vermoord te worden bij een terugkeer naar Afghanistan; dit echter louter een vermoeden is dat betrokkene op geen enkele manier weet te staven; betrokkene tenslotte stelt reeds zes jaar in België te verblijven, nooit enig crimineel feit te hebben gepleegd en altijd naar school geweest is; dergelijke motieven echter geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad aangezien betrokkene al op 30.05.2008 en 17.01.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De zaken 125 950 en 131 130 hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp en zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden in die zin dat het eerstgenoemde rolnummer de bij de Raad aanhangig gemaakte vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring betreft en het laatstgenoemde de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid betreft waarbij de versnelde behandeling van de hangende vordering tot schorsing werd gevraagd. Hierbij werd ten onrechte een nieuw rolnummer genomen door de Raad. Omwille van een goede rechtsbedeling is het vereist beide rolnummers samen te voegen.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Eerst onderdeel

Het eerste lid van artikel 51/8 van de wet luidt als volgt:

[...]

Uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag:

- nieuw moeten zijn, i.e niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen*
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (vaste rechtspraak van uw Raad, o.a. arrest 87.937 van 21.9.2012).*

De bestreden beslissing stelt dat:

[...]

Daaruit blijkt dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet meer betwist wordt.

De bestreden beslissing stelt dat dit nieuw is omdat er gedurende de vorige asielaanvragen geen geloof kon gehecht worden aan het recent verblijf van verzoeker in Afghanistan. Dit is echter een foute samenvatting van het arrest 28.796 van uw Raad waar geoordeeld werd dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet vaststond (punt 2.5 van het arrest).

De aangebrachte elementen zijn bijgevolg nieuw in de zin van artikel 51/8 van de wet, zodat de bestreden beslissing artikelen 51/8 en 62 van de wet schendt.

Tweede onderdeel

Verzoeker verklaarde reeds gedurende zijn twee vorige procedures dat hij vreesde in geval van terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden, zoals een groot deel van zijn familie. Hij werd in zijn stelling ook door het UNHCR gevolgd.

Uit de samenlezing van het arrest 28.796 van uw Raad en van de bestreden beslissing blijkt dat in eerste instantie aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling geweigerd werd omdat hij niet de Afghaanse maar de Pakistaanse nationaliteit bezit, dat in tweede instanties bleek dat hij wel de Afghaanse nationaliteit bezit maar dat er toch geen uitspraak ten gronde gemaakt wordt over het risico tot schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM, ondanks het advies van het UNHCR.

Het gebrek aan onderzoek naar het risico tot schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan, nu blijkt en erkend wordt dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit, vormt geen ernstig onderzoek in de zin van artikel 13 van het EVRM”.

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt telkens in concreto gemotiveerd waarom de door verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag aangebrachte elementen en/of stukken niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zijn Afghaanse nationaliteit niet meer wordt betwist en dat dit aldus een nieuw gegeven is. Hij geeft verder aan dat – waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het aangebrachte “*verzoekschrift*” niet wordt weerhouden omdat dit stuk niet van aard is dat het de beoordeling door de asielinstanties van de eerdere asielaanvragen waarbij werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het recente verblijf van verzoeker in Afghanistan en aan de vermeende problemen die hij aldaar zou hebben gekend, kan wijzigen – in de bestreden beslissing een foute lezing wordt gemaakt van het arrest van de Raad met nummer 28 796 van 16 juni 2009. Hij stelt dat uit dit arrest volgt dat zijn Afghaanse nationaliteit niet vaststond.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot driemaal toe asiel heeft aangevraagd bij de Belgische asielinstanties. De twee eerste asielaanvragen van verzoeker werden ten gronde beoordeeld waarbij werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan het recente verblijf van verzoeker (in de provincie Nangarhar) in Afghanistan. Er werd geoordeeld dat het aldus niet mogelijk was om een correct beeld te krijgen van de verblijfplaatsen en leefsituatie gedurende de laatste jaren voor de komst van verzoeker naar België en van zijn verblijfssituatie in eventuele derde landen, en aldus van zijn eventuele nood aan bescherming. Hierbij werd ook vastgesteld dat geen (overtuigend) bewijs van identiteit, nationaliteit of asielrelaas werd aangebracht en dat er een vermoeden bestaat dat verzoeker met eigen, legale Pakistaanse documenten naar België is gereisd en de Pakistaanse nationaliteit heeft.

Ter staving van zijn derde asielaanvraag voegde verzoeker een stuk toe waaruit blijkt dat inwoners van het dorp Dawlatzai bevestigen dat verzoeker een inwoner is van het dorp.

Verweerder heeft aangaande dit stuk als volgt geoordeeld: *“hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van dergelijk document gering is, gezien het gesolliciteerd karakter ervan; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvragen van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden dat betrokkene, voor zijn vlucht naar België, recent in Afghanistan zou verbleven hebben; er bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan de vermeende problemen die betrokkene daar zou gekend hebben; voornoemd documenten niet van die aard is dat het deze appreciaties kan wijzigen; uit dit document immers enkel blijkt dat betrokkene mogelijk afkomstig is uit Dawlatzai, maar niet dat betrokkene daar recent, voor zijn vlucht naar België, nog zou verbleven hebben; voornoemd document dan ook bezwaarlijk als nieuw element kan worden beschouwd”.*

Aldus blijkt dat verweerder twee motieven weerhield op basis waarvan het betreffende stuk niet wordt weerhouden:

- de vaststelling dat het document slechts een geringe bewijswaarde heeft gelet op het gesolliciteerd karakter ervan;
- de vaststelling dat dit stuk niet van aard is om de beoordeling door de asielinstanties van de eerdere asielaanvragen waarbij werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het recente verblijf van verzoeker in Afghanistan en aan de vermeende problemen die hij aldaar zou hebben gekend, te wijzigen.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat niet toe om de aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet sluit anderzijds niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er voorts op dat de gemachtigde van de staatssecretaris teneinde te besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van “*nieuwe gegevens*” de aangehaalde gegevens kan toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht. Bij het onderzoek van de relevantie van de als nieuw aangehaalde elementen kunnen de motieven van de verwerping van de eerdere asielaanvraag van doorslaggevend belang zijn.

De Raad wijst erop dat verweerder in eerste instantie heeft geoordeeld dat de bewijswaarde van het naar voren gebracht stuk gering is omdat het een gesolliciteerd karakter heeft. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij zelf om dit stuk heeft gevraagd en dat het derhalve een gesolliciteerd karakter heeft zodat het weinig bewijswaarde heeft. Bovendien blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zelf verklaarde: “*Ongeveer een maand geleden heb ik mijn schoonbroer telefonisch gecontacteerd. Ik heb hem gevraagd om naar een aantal belangrijke mensen te contacteren zodat ze mijn identiteit kunnen bevestigen. Het verzoekschrift werd opgestuurd door een dorpsgenoot (via EMS).*”

Uit het arrest van de Raad met nummer 28 796 van 16 juni 2009 blijkt dat de Raad, naar aanleiding van de tweede asielaanvraag van verzoeker, oordeelde dat: “*De ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde levensloop en verblijfplaatsen werd vastgesteld op basis van tegenstrijdigheden, inconsistenties en lacunes in kennis van markante gebeurtenissen.*” Gelet op het feit dat verzoeker geen correct beeld gaf van zijn verblijfplaatsen en verblijfssituatie van de jaren voor zijn beweerde vertrek, kon noch de vluchtelingen- noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. In die optiek is het dan ook niet in strijd met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat verweerder het door verzoeker voorgelegde document niet aanvaardt als nieuw gegeven nu het slechts een gesolliciteerd karakter heeft, afkomstig dan nog van privépersonen, en de bewijswaarde ervan gering is nu reeds in de vorige asielaanvragen werd geoordeeld dat gelet op de ongeloofwaardige verklaringen verzoeker zijn beweerde verblijf in Afghanistan de laatste jaren voor zijn vertrek niet aannemelijk heeft gemaakt. Door een duidelijk gesolliciteerd document voor te leggen teneinde alsnog aan te tonen dat zijn verklaringen wel degelijk juist waren en waarbij dit stuk niet afkomstig blijkt van gezaghebbende bronnen, blijkt niet dat verzoeker zich bij zijn derde asielaanvraag heeft beroepen op nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit motief volstaat reeds om het nieuw aangebrachte stuk niet te weerhouden als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder wees er in dit verband verder ook op dat uit het betreffende stuk ‘*mogelijk*’ blijkt dat verzoeker afkomstig is uit Dawlatzal maar dat hieruit in geen geval blijkt dat verzoeker recent, voor zijn vlucht naar België, aldaar heeft verbleven en dat bijgevolg dit stuk niet van aard is de eerdere beoordeling door de asielinstanties in het kader van de eerste en tweede asielprocedure in België te wijzigen. Zoals hierboven reeds aangehaald, werd in het kader van de eerste en tweede asielprocedure zowel door de commissaris-generaal als de Raad weerhouden dat de verklaringen van verzoeker betreffende zijn recente verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig zijn. Verzoeker betwist niet dat het voorgelegde stuk in wezen niets zegt over een recent verblijf in Dawlatzal en in Afghanistan en weerlegt aldus evenmin de motivering van verweerder dat dit stuk niet relevant is in de zin dat het niet van aard is ernstige aanwijzingen te bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder ook op dat verzoeker niet kan voorhouden dat uit de motivering van de bestreden beslissing zou blijken dat verweerder erkent dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft. Zo wordt enkel aangegeven dat verzoeker ‘mogelijk’ – gelet op de geringe bewijswaarde van het voorgelegde stuk – afkomstig is uit Dawlatzal. Daarenboven zegt een “mogelijke afkomst” van verzoeker uit voormelde plaats niets over de recente verblijfplaats(en) van verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België en/of over zijn actuele nationaliteit(en). Centraal in de redenering van verweerder staat het gegeven dat uit het voorgelegde stuk niet blijkt dat verzoeker recentelijk afkomstig is uit Dawlatzal en Afghanistan en dat om deze reden het niet van aard is de beoordeling in de eerdere asielprocedures te weerleggen waarin met name werd weerhouden dat de recente afkomst van verzoeker uit Afghanistan niet geloofwaardig is en het aldus niet mogelijk is een beeld te krijgen van de verblijfplaatsen en leefsituatie gedurende de laatste jaren voor de komst naar België en van zijn verblijfssituatie in eventuele derde landen, en aldus van zijn eventuele nood aan bescherming. De Raad stelt ook vast dat verweerder wel degelijk uit het arrest met nummer 28 796 van 16 juni 2009 van de Raad kon afleiden dat de Raad van oordeel was dat er geen geloof kon worden gehecht aan het recente verblijf van verzoeker in Afghanistan. Het gegeven dat in het betreffende arrest eveneens wordt overwogen dat er een vermoeden bestaat dat verzoeker met eigen, legale Pakistaanse documenten naar België is gereisd en de Pakistaanse nationaliteit heeft, doet geen afbreuk aan het motief dat verzoeker zijn recente afkomst uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt in het kader van zijn eerste en tweede asielprocedure en dat op deze grond werd geoordeeld dat aldus de nood aan bescherming niet blijkt.

Verzoeker weerlegt met zijn betoog de motivering in de bestreden beslissing niet dat hij naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM betreft, stelt verzoeker dat hem in eerste instantie de vluchtelingenstatus werd geweigerd omdat hij niet de Afghaanse maar wel de Pakistaanse nationaliteit zou bezitten. Hij stelt dat nu wel degelijk blijkt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat niettemin geen uitspraak ten gronde wordt gedaan over het risico op schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en dit ondanks het advies van het UNHCR in het kader van zijn vorige asielprocedure.

Er werd door de Raad evenwel reeds vastgesteld dat verweerder in de bestreden beslissing geenszins heeft erkend dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft. Verzoeker kan verder evenmin voorhouden dat hem in het kader van zijn vorige asielprocedure, en met name in het arrest van de Raad met nummer 28 796 van 16 juni 2009, de vluchtelingenstatus werd geweigerd enkel op grond dat hij de Pakistaanse nationaliteit zou bezitten. De Raad verwees immers in de eerste plaats naar de vaststelling dat verzoeker zijn beweerd recente verblijf in Afghanistan en de hiermee samenhangende problemen in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. Het gegeven dat in laatstgenoemd arrest eveneens wordt gesteld dat verzoeker geen (overtuigend) bewijs van identiteit, nationaliteit of asielrelaas heeft aangebracht en dat er een vermoeden bestaat dat verzoeker met eigen, legale Pakistaanse documenten naar België is gereisd en de Pakistaanse nationaliteit heeft, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststelling. Specifiek wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, werd geoordeeld dat bij gebreke aan elementen betreffende de afkomst en/of nationaliteit van verzoeker hem dit statuut niet kon worden toegekend. Er blijkt dat de Raad in voormeld arrest, zowel wat de vluchtelingenstatus als wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wel degelijk een toetsing heeft doorgevoerd van de verklaringen van verzoeker over zijn beweerd problemen in Afghanistan, doch van oordeel was dat hij een nood aan bescherming niet aannemelijk maakte omwille van ongeloofwaardige verklaringen over zijn recente verblijf in Afghanistan.

De Raad heeft bij arrest met nummer 28 796 van 16 juni 2009 reeds vastgesteld dat verzoeker in aanmerking komt noch voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij werd reeds vastgesteld dat het door verzoeker voorgehouden gevaar voor zijn leven niet is aangetoond en dat verzoeker evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verder weerlegt verzoeker de motivering in de bestreden beslissing niet dat hij in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of van het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont aan de hand van zijn betoog geen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aan.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoeker roept in het middel samen met artikel 13 van het EVRM een schending in van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker laat evenwel na in concreto aan te tonen dat de bestreden beslissing laatstgenoemd artikelen schendt (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122).

Een schending van de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS